

L'ombra als pàrquings

Caram, Jordi, quin cotxe més maco! Ja era hora que te'n compressis un de nou. Com presumeixes, eh?

-Sí però, si vols que t'ho digui, quasi que me n'he penedit de comprar-lo.

-I doncs, com és això?

-M'està passant allò que passa sempre que canvies de cotxe. Ara, amb el cotxe nou, sempre pateixo i estic neguitós pensant si l'he deixat ben aparcat, si algú me'l ratllarà, si me'l robaran, etc. Amb el vell, en canvi, no tenia cap preocupació d'aquesta mena. Per això t'he dit que quasi que n'estic penedit.

-Bé però això que em dius et durarà poc. Aviat no te'n recordaràs que te n'has comprat un de nou.

-Encara em podria passar allò de les avaries. Hi ha qui canvia de cotxe i fins que no té el nou no se n'adona que el vell no tenia avaries perquè el nou en comença a tenir al cap de poc tems d'estrenar-lo. Afortunadament, aquest no és pas el meu cas. Però hi ha qui canvia de cotxe perquè fa anys que porta el mateix i es troba amb un cotxe nou però amb avaries...

-Sí que tens raó amb això. Quan un cotxe surt bé s'ha de conservar.

-Aquí a Begur -digué en Jordi- hi ha la mala sort d'haver de deixar el cotxe sempre al sol. Que als pàrquings d'aquí no hi ha mai ombra, vaja.

-Doncs el sol els fa molt malbé els cotxes.-El pàrquing més important de Begur, el d'es Sot d'en Ferrer, no hi haurà mai

ombra -digué en Jordi amb mala cara.

-Doncs a fe que hi ha molts arbres.

-Sí que n'hi ha, però estan tots completament esquilats i no fan ombra.

-Ara que ho dius, sí que és veritat. Però potser és que els arbres són joves -féu en Xicu.

-Mira. Xicu, ahir mateix vaig ser a Girona i em vaig adonar que en aquells jardinetes que hi ha al cap damunt del carrer del Carme, entre els dos ponts que passen l'Onyar, hi ha uns arbres que jo diria que són d'una edat semblant als d'es Sot d'en Ferrer, i fan una ombra estupenda.

-Ja són de sa mateixa mena?

-Sí, Xicu, sí, són plàtans com els d'aquí.

-Però, ¿com ho saps que són de sa mateixa edat?

-Perquè tenen el tronc si fa no fa del mateix gruix. En canvi, tenen un brancatge molt alt i espès i fan una ombra magnífica.

-Ara que ho dius, Jordi, em recordo que quan poden els arbres d'es nostre pàrquing sembla com si talment estiguessin fent llenya. És clar que així no hi haurà pas mai ombra. Tens tota sa raó.

Grèvol

Un poble amb un nom tan nostre... a Suïssa!

Sóc conscient de la meua manca d'autoritat per jutjar si el seu ús és correcte o irrellevant (potser un xic groller, sí). Crec però que en un elevadíssim percentatge de casos s'usa com a interjecció; excepcionalment en el seu sentit descriptiu.

Però, ens agradi o no, és de molt el mot més emprat en la conversa, entre homes, tant a casa nostra com al País Valencià.

Per què, doncs, per trobar un poble amb un nom tan genuïnament nostre cal anar al cantó helvètic del Valais? I aventurar-se pels revolts de la ruta de Sion a Thyon!

Això sí: aquell poblet és una meravella, amb vista fascinant sobre els Alps.

Alfred Arruga

Foto: Alfred Barrós